

Директор санаторію і пастор Андрій Бабенцов: “Для тих, хто прагне результату, Господь творить дива”

Керує церковним будинком відпочинку “Барвінок” у Новому Роздолі, на Львівщині. Колись, слобожанин та військовий льотчик, на Західній Україні він увірував в Бога. Приймавши хрещення, скінчив Заокську духовну академію; три роки служив місіонером на Одещині, два – пастором в Любвлі, Волинь. Нині несе людям радість здорового життя.

Як Ви прийшли до адвентистської віри?

Мої батьки мешкають у Вовчанському районі, на Харківщині. Народився я 1969-го року в сім'ї службовців: батько – цивільний льотчик, мама – бухгалтер у льотному училищі. У Радянському Союзі про Бога, як правило, воліли мовчати. Тим більше, в родинах, які мали доволі непоганий соціальний статус, як наша. А в школах, зазвичай, казали, що Його немає. Саме остання обставина змусила мене звернути на Нього увагу.

Перший випадок, пам'ятаю: в молодших класах школи прибіг додому і спитав маму: “А чи правда, що Бога немає?”

Це було в 70-х, мама розуміла: почне наvertати – понесу її думку “в маси”; мої дії матимуть певні негативні наслідки.

Вона серйозно подивилася, нахилилася до мене і сказала: “Розумієш синку, насправді, цього ніхто не знає напевне. Але пообіцяй, що більше не вимовиш цих слів. Ніколи не скажеш, що Бога немає”

Її відповідь справила незабутнє враження. Вплинула благоговійна інтонація, запала в душу.

Я відчув, що тема Бога є сакральною; хоча, будши дитиною, мабуть, і не знав такого слова. Лише зрозумів, що не можна кидатися такими словами. Відтоді мені довго ніхто не згадував про Бога.

Наскільки довго?

Наступного разу ця тема виникла аж під час навчання у льотному училищі міста Сизрані. Викладач марксистсько-ленінської філософії говорив, що християни не є відсталими чи неосвіченими; зізнався, що, попри вищу партійну освіту, йому було важко дискутувати із ерудованими вірянами.

Теж в училищі, на другому курсі, про Бога заговорив викладач радіоелектронного обладнання вертольотів. Співробітник одного із московських науково-дослідних інститутів у чині полковника, він був відправлений на заслання в провінцію саме через релігійні переконання, яких ніколи не приховував. Натомість, усім своїм виглядом стверджував привабливість віри: відкрите обличчя, спокійний голос, жодної лайки чи підвищення тону на будь-кого. Здавалося, від нього іде сяйво. Курсанти його завжди сприймали і слухали.

Наближався екзамен із обладнання вертольотів. Цей викладач попередив, коли забудемо на іспиті про одну важливу деталь, він питає: “Чи віриш ти в Бога?” Це – підказка про перемикач не на панелі приборів, не під руками й не перед очима, а на стелі, над головою пілота. Тоді, на лекції, я вирішив: завдяки такому кодові, нізащо не забуду про той перемикач. Але на екзамені – забув!

Під час іспиту пояснював на які кнопки та важелі тиснути аби увімкнути те чи інше обладнання. Перерахував одне, друге, третє... Аж раптом чую: “А в Бога ти віруєш?” І тут розумію: забув увімкнути перемикач на стелі кабіни! Сам собі здивувався: “Як же так?!” Але найбільше вразила інтонація: наче викладач не на помилку натякав, а насправді спитав, чи вірю я в Бога.

Досі Ви говорили, що лише зрідка хтось нагадував Вам про Бога. Як же виник інтерес до вивчення християнства?

Після училища мене відправили на Західну Україну. Льотна частина стояла у місті Броди, на Львівщині. Я ходив вражений: малесеньке містечко, а в ньому – аж п'ять чи шість церков!

Швидко відчув величезний вплив тамтешнього середовища, релігійної культури: з'явилися нові друзі – з місцевих. Запрошували в гості – на Різдво, на Паску.

Мене все дивувало. На Різдво, до прикладу, на столі мало бути обов'язково саме дванадцять пісних страв. Я питав: “Чому?” Мені казали: “Бо в Христа було дванадцять апостолів”. Я ще більше губився: “Хто такі апостоли?” Вони не розуміли: “Хіба не знаєш?” “Не знаю, – кажу, – де про них написано?” “Як – де? У Біблії”, – казали мені.

Те все дуже спантеличувало. У рідному Вовчанську на Харківщині, де я зріс, нічого подібного не робилося. Що таке – Різдво? Що таке – Паска? У школі нам забороняли ходити на Паску до церкви: це все, що я знав. Тому в Бродах спершу мало тямив у релігійних звичаях та християнських порядках.

Пригадую: саме в той час, коли у 1990-му закінчував училище, люди балакали поміж собою, що ось-ось буде “кінець світу”. Мовляв, настане 2000-й рік, прийде “Мішка мічений” і тому подібне. Я питався в балакунів: “Де таке написано?” Ті теж посилалися на Біблію.

Що спонукало до прочитання Біблії?

1993-го приїхав у Вовчанськ – до батьків у відпустку; потрапив на євангельську програму. Запросили, пішов із цікавості. Навчання проводив харківський пастор, він і порадив: “Читай Біблію, а Бог тебе поведе”.

Почав читати. І тим часом відчував якусь внутрішню тиху радість. Перший раз я прочитав її від палітурки до палітурки,

за рік. З'ясував: найближчим часом кінця світу не буде. Заспокоївся, поставив Біблію на поличку. І відчув, що моя тиха радість десь потроху зникає, натомість приходить смуток. Це непокоїло.

Почав знову читати Біблію від самого початку. Несподівано виявляв нові фрагменти. Був вражений: чому під час першого прочитання моя свідомість їх не помітила? Став конспектувати. Коли ж дійшов фіналу і почав утретє, затямив: Біблію слід читати постійно.

Під час третього прочитання вже намагався виконувати написане. Тоді ж усвідомив своє прагнення перебувати у християнському середовищі завжди.

Обрали адвентизм попри вплив православної культури. Як визначалися з вибором конфесії?

Вабили духовні пошуки, зокрема – сенсу життя. Якийсь час ходив у православну і різні протестантські церкви, але там не знаходив відповідей. Читання Біблії давало ключ до розуміння актуальних проблем і водночас ставило нові запитання. Біблія допомагала усвідомити сенс життя, відрізнити Добро від Зла, розуміти Божу волю, Його накази і принципи.

Порівнював різні форми християнської віри і шукав співвідносну до Біблії Церкву. Зробив висновок: віровчення Адвентистів сьомого дня відповідає Біблійному. Хоча, тоді йшлося про військову службу: якби обрав баптизм, не дотримувався би суботи. Та я зробив свідомий вибір.

Отже, 20-го лютого 1999-го року, разом із другом прийняли хрещення. Але перед тим запропонував пасторові дати мені можливість спершу вирішити на службі питання із дотриманням суботи; не був певен, що керівництво на це піде; припускав звільнення зі служби. Пастор відповів: “Спершу ти охрестишся, а потім Бог залагодить твої проблеми”. “Як це Він залагодить? – здивувався я. “Побачиш!”, – відказав пастор.

Так і сталося. Ми з другом охрестилися в суботу, а в понеділок прийшли на службу і написали рапорти, вказавши: “Не можемо чергувати по суботах через релігійні переконання”; зобов’язалися відробляти по неділях або в інші святкові дні. Так почалося випробування віри.

Про випробування віри – докладніше. Як: заразом мати справу зі зброєю і дотримуватися адвентистських принципів?

Так, моя служба полягала у захисті державних кордонів України з боку Польщі. Коли написав рапорт, спершу це викликало стурбованість командира ескадрильї. Потім зі мною поговорив командир полку. Нарешті, випадком зацікавився командувач округом. Особисто йому я сказав: “Вирішуйте самі, що з нами робити. Вважаєте, слід звільнити – звільняйте. Якщо, раптом, мене піднімуть на бойове чергування і дадуть наказ знищувати бойові сили противника, вантаж я зіб’ю. Але літак із живими людьми – ні”.

Бог і цього разу все владнав. Пілотів бракувало, нам дозволили служити далі.

Командири не вважали, що в бойових діях може виникнути потреба?

Командувач округом був людиною проникливою і мудрою, служив у Афганістані. Він сказав: “Андрію, ти – хороший льотчик і відповідальний офіцер. Я не проти, щоб ти служив. Але що мені з тобою робити, якщо почнеться війна? Не уявляю.” Я подумав: “Та з якого дива їй початися?” і прослужив у армії ще рік.

Щиро, я не вірив і не міг собі уявити, що в Україні колись почнеться війна. Для мене було моральним шоком щойно про це довідався. А командувач, очевидно, враховував мінливість світу. Бувши бойовим офіцером, він знався на політиці і розумів до чого йдеться. Я ж вважав, що оскільки Україна – мирна держава, котра не має великих геополітичних амбіцій, то вона й не встрягатиме у якийсь військовий конфлікт. Тому залишився в армії.

І був би військовим льотчиком, може, й надалі, але Церква призвала мене на місіонерське служіння. Наприкінці 1999-го написав рапорт, а 2000-го мене звільнили. На цьому моя льотна кар'єра скінчилася.

2009-го, плануючи стати пілотом-місіонером на Філіппінах, проходив перенавчання на американських гелікоптерах. Проте, не склалося.

Іноді, буваючи на змаганнях із вертолітного спорту, де мій батько є суддею, маю змогу політати.

Як розвивалася, якщо можна так казати, “церковна кар'єра”: чому стали керівником будинку відпочинку?

Перші пів року був на служінні в Бродах. Двоє моїх підопічних прийняли хрещення. Зрозумів: бракує богословської освіти для повноцінного служіння; вступив до Заокської духовної академії. Після чотирьох років навчання попросився до Південної Конференції – через сімейні обставини. За три роки перевівся знову на Західну Україну.

Тодішній керівник Західної Конференції Борис Костянтинів Коржос дуже хотів, щоб адвентисти мали власний – не приватний, а саме церковний – санаторій. Одного дня Бог звів його з канадцем українського походження на ім'я Лістер Бек. З'ясувалося: вони мають ту саму мрію. Пан Бек, нині вже покійний, тоді виділив кошти. Взимку 2003-го Західна Конференція придбала державну базу відпочинку “Барвінок” у Новому Роздолі.

До 2009-го тривала реконструкція: адвентисти лагодили занедбані будівлі, споруджували нові корпуси, впорядковували територію. На початку 2010-го в'їхала перша група відпочивальників – з Києва.

Спочатку десятиденні тури формувалися раз на один-два місяці. Але слава поширювалася, охочих відпочити ставало дедалі більше. Керівництво призначило мене директором у вересні 2010-

го, перед шостим оздоровчим заїздом. Від тоді їх вже понад 170.

Медицина та оздоровлення дуже далекі від літаків та армії. Чому, буди професійним військовим, наважилися взятися до такої справи?

У адвентизмі велике значення надається здоровому способу життя. Викладається як окремий предмет.

Взагалі, в усьому світі лікарі-адвентисти є визначними. Свого часу вразив факт, що найперше хірургічне розділення сіамських близнюків провели в адвентистському медичному інституті міста Ломалінда, Каліфорнія, США. Але найголовніше – превентивна медицина. Хворобу легше попередити аніж лікувати.

Ми з дружиною приділяли цьому багато уваги. Церковному керівництву імпонували моє військове минуле і знання англійської мови моєї дружини. Тому нас призначили на служіння у “Барвінок”. Санаторну програму засновано на восьми принципах здорового життя, які пропагуються адвентизмом.

Як проходить процес оздоровлення у “Барвінку”?

Персонал санаторію – віряни; віддано ставляться до своєї роботи. Відпочивальники опиняються у дуже сприятливій атмосфері. Лікар оглядає прибулих і призначає процедури. Насамперед, навчаємо їх прийомам відновлення за рахунок процедур та натуральних продуктів, а хімічні ліки – використовувати за крайньої потреби.

Дуже важливим є режим дня. Ми пропонуємо підйом о шостій п’ятнадцять. Наступні – вимір тиску, зарядка на свіжому повітрі.

Далі – духовні бесіди про набуття внутрішнього спокою. У цей час лікар розповідає про якийсь окремий закон здорового способу життя. Ідеться про правильне споживання їжі, води, сонячного світла та свіжого повітря; про здоровий сон та

фізичні навантаження тощо.

Потім – сніданок, прогулянка, ранкові процедури, обід, вільний час і знову прогулянка.

О шостій вечора – вечеря; за нею – лекція лікаря із профілактики хвороб: розбираються конкретні причинно-наслідкові зв'язки. Наприклад, діабет – його види, причини: у харчуванні, стресі чи неправильному способі життя.

Щоб клієнти нормально спали, не залипавши щоночі в ґаджетах, Інтернет працює лише з восьмої ранку до десятої вечора. Повноцінний восьмигодинний сон – необхідна умова для відновлення здоров'я та попередження захворювань.

Ми не примушуємо клієнтів до такого розпорядку життя, але закликаємо до нього. Роблячи свідомий вибір, людина зміцнює силу волі.

На восьми принципах здорового харчування зупинімося детальніше.

Щодо пиття: за двадцять хвилин до їжі треба випити склянку звичайної сирої води без газу. Не слід запивати їжу, бо тоді вона гірше перетравлюється, зброджується у шлунку. Трав'яні чаї вживати не раніше, ніж через дві або дві з половиною години після харчів. Тому на сніданок або обід ми не подаємо жодних напоїв. Лише до вечері. Не зайве нагадати, що будь-який алкоголь виключено. Це – стандарт.

Ми не просто годуємо пожильців, а й пояснюємо, яку їжу можна споживати разом з іншою, яку – ні. Дієта – винятково вегетаріанська. Будь-які продукти тваринного походження вилучено з раціону.

Люди з надмірною масою перші дні їдять сирі овочі, потім переходять на звичайне вегетаріанське харчування. Це запускає метаболізм, тіло “скидає” зайві кілограми. За десять днів такого триразового харчування відпочивальники значно втрачають

вагу; нормалізують свій артеріальний тиск; знижують рівень цукру в крові.

Якщо наш гість має хвороби, столується із урахуванням цих особливостей. Але, нагадую: ідеться про превентивні заходи. Особисто я давно п'ю напої без цукру. Авжеж, для розумової праці мозок потребує глюкози, але вона надходить в організм із фруктами. Існує мережа магазинів здорового харчування, там продаються солодощі, створені на основі фруктози. Ми – їхні клієнти.

Ще одна цікавинка – кулінарні класи. В теоретичній частині даємо знання, зокрема – як правильно витіснити з раціону м'ясо, чим його замінити. А на кулінарних майстер-класах – вчимо готувати за конкретними рецептами.

Які процедури можна отримати в санаторії “Барвінок”?

“Барвінок” – не лікувальний заклад, а реабілітаційний. Зазвичай, сюди приїзять із готовими знімками, медичною картою. Лікар попередньо знайомиться із станом здоров'я відпочивальника і призначає процедури.

Відповідно до стану здоров'я, це може бути сауна, душ Шарко, гідромасажні ванни тощо.

Вправи для очей від короткозорості тренують очні м'язи. Зір із часом покращується, але – за умови постійних тренувань.

Масаж спини та фізичні вправи також призначаються лікарем. Якщо в якомусь відділі хребта є грижі – навантаження розподіляє так, щоб не травмувати уражені зони.

Які умови є в “Барвінку” для відновлення психоемоційного стану?

Як я вже згадував, вночі відсутній Інтернет. У номерах немає ані телевізорів, ані холодильників, аби відпочивальники не псували собі нерви й не під'їдали вночі. У вільний час вони отримують корисну інформацію чи знаходяться на природі. Тут

дуже гарний ландшафт і різноманітний тваринний світ. Трапляються косулі, бігають зайці тощо.

Трудоголікам, яким нестерпно сидіти без діла, аби не відчували себе викинутими із соціуму, пропонуємо нарубати дров, попрацювати в теплицях, влітку – посапати розкішні клумби. На цьому не наполягаємо, не прописуємо в якості лікування. Гості іноді самі просять, щоб їм дали зайнятися чимось корисним. Таким чином свідомість виривається із звичного кола. Особливо – городян, яким короткочасне “сільське” життя здається розвагою. Мешканці сіл, навпаки, воліють розслабитися серед краси та комфорту.

Можливо, були особливі випадки покращення здоров'я?

Запам'ятався один літній пан із цукровим діабетом. Мав дуже поганий зір і ходив з паличкою; на свій перший заїзд прибув разом із сином. Нашої десятиденної програми дотримувався потім удома, прибув до санаторію знову – за півроку. Вже сам і без палички. У нього нормалізувався рівень цукру та покращилася робота імунної системи. Його дружина потім телефонувала й дякувала, що ми повернули їй чоловіка. Вони ходили разом по гриби; також він допомагав їй вибирати картоплю на городі; до того був зовсім непрацездатним.

Інший відвідувач, з надмірною вагою понад сто кілограмів, займався сиродієтвом не три дні, а значно довше. Споживав тільки сирі овочі й фрукти. Багато тренувався, гуляв і пив води. У результаті, за десять днів позбувся десяти зайвих кілограмів. У середньому, відпочивальники втрачають чотири.

Багато хто нормалізував кров'яний тиск. Пам'ятаю, одна жінка доволі легко кинула палити. Для тих, хто прагне результату, Господь творить дива.

Насамкінець, з чим хотіли би звернутися до людей?

Здоров'я – найважливіша з цінностей. Коли воно є, людина прагне тисячі речей. Коли не має – хоче лише здоров'я.

Клімат та екологія – дедалі гірші. Тому закликаю: навчіться попереджувати хвороби! Це значно легше й дешевше, аніж лікуватися.

Допоможуть у цьому заклади на кшталт нашого; тут можна вивчити закони здорового способу життя. Якщо почнете жити правильно, ваші тіла швидше оновлюватимуться. За рахунок цього можна упередити тяжкі та складні захворювання, котрі розвиваються повільно, через порушення певних законів.

Біблія каже: життя людини – в її крові. Це, швидше, у богословському сенсі. Проте, фізичне здоров'я теж залежить від чистоти крові та її циркуляції.

Кров очищується через правильне харчування, відповідне навколишнє середовище, хорошу воду і сонячне світло. Правильної циркуляції досягають через рух та помірні фізичні навантаження.

Якщо дотримуватися усіх восьми правил здорового способу життя, воно буде не лише довшим, а й якіснішим. Тоді зможете зробити більше добра для близьких та світу.

Запитання – Вікторія Березка.